

— Brijete trikrat na mesec. —

Brivec stane v Avstriji za vse leto **6 kron**; zunaj Avstrije **8 kron**. — Nefraankovana pisma se ne sprejemajo. Naročnino sprejema upravnništvo. — Oglasi se računajo po številu besed. — Uredništvo in upravnništvo se nahajata v ulici **S. Lazzaro št. 11, II. nadstr.**
Brivca dobiš v Trstu po 5 novč., v Gorici, Ljubljani, Pulju, Nabrežini, Št. Petru in Pragerskem po 6 novč.

Miserere — kdor te bere!!

Nekdaj listi so slovenski,
 pred sovražnikom branili
 rod svoj, — ki koč duh peklenški
 nad njim zdaj še rogovili! —

Nekdaj klicalo se v svet je:
 „Oj Coriere miserere“
 Oponašalo se mu je:
 „Perilo umazano on pere“! —

Sedaj ne upa se Slovenec,
 Več listu ptujemu to reči;
 Ker očita — Lah mu — Nemeč:
 „Vse umazano je v tvojej vreči“. —

In res slovenske si novine
 ulogo žalostno nadele:
 Mesto v brambo domovine —
 Med seboj se klat' začele!!

Perilo umazano se pere
 Po predalih listov naših:
 Tem velja zdaj miserere,
 Ki veljalo drugim včasih

Politični se naši listi
 V zasebna pisma spremenili.
 Tu se urednik z žolcem čisti
 Ak' „drugi“ so ga obsodili.

Kar zagrešil desetletja,
 mu nasprotnik predbaciva.
 A ta kliče nanj prokletja —
 In grehe svoje — zamašiva. —

Narod pa se bo nasifil
 — Te predstave obisk'vati —
 Prireja sicer jih voditelj:
 A narod mora jih plač'vati!!

Keve.

Zviti krojač.

(Humorska.)

Že pred davnim časom, ko so imeli nad kmeti in drugim bolj ubožnim ljudstvom grajščaki še neomejeno oblast v sodnih in drugih rečeh, šel je neki krojač iz semnja v proti domu. Na potu ga sreča ravno njegov grajšček, kateri ga je dobro poznal, posebno radi njegove zvite hudomušnosti. Imel je namreč navado, da je vsakemu, ako ga je kaj vprašal, zelo zbadljivo odgovarjal, zaradi česar mu pa vendar nihče ni zameril, ker so vedli, da tega ne dela zaradi zlobnosti, ampak iz neke prirojene hudomušnosti. Tako ga tudi grajšček vpraša »kakošen je bil semenj v mestu?« »Ne vam« pravi krojač »ga nisem pokusil.« Grajšček ga nekako čudno pogleda, četudi je poznal, njegovo navado, se vendar ni nadjal takega odgovora, ker bi bil res rad kaj poizvedel; zato ga še vpraša, če je bilo kaj veliko ljudi na semnju? »Tudi ne vem,« odgovori krojač, »jih nisem štel.« To je bilo grajščku vendar že preveč, akoravno je bil med ljudstvom znan, da ni tako surov in neusmiljen, kakor mnogo njegovih sovrstnikov. Zato vstavi konja, ter reče krojaču: »Za tvoje besede mi moraš zadostiti. Ker si tako zviti v besedah, mislim da si tudi v dejanju. Dam ti nalogo katero mi moraš takoj jutri izpolniti. Ako jo pa ne izpolniš, potem si sam sebi prepiši kar te zadene. Jutri dopoldan ob devetih moraš biti pred mojim gradom. Pa ne smeš priti bos in ne obut, ne golglav in ne pokrit, ne smeš peš priti, ali prijezditi in pripeljati se. Čakati pa moraš pred gradom. Ako bi te ne bilo, te zadene hujša kazen kakor je ta. Krojač mu obljubi, da bo storil pa njegovej volji, ter se razideta.

Krojač začne že na poti proti domu premišljevati, kako bi jo izpeljal, da bi grajščku v vsem vstregel. Pred gradom biti, pa ne priti, ne prijezditi ali pripeljati se, to vendar ni kar si bodi. Saj peruti vendar nimam, da bi kar po zraku zletel. Pa zvita butica kakor je bil si jo vendar kmalo izmislil. Ko pride domov, se takoj začne pripravljati. Najprej si poišče najboljše črevlje in klobuk. Od klobuka odreže oglavije ter samo okrajec pusti. Od črevljev pa odtrga podplate, kateri so se že itak malo držali. Pri sosedu pa je dobil na posoda osla. Drugo jutro se pokrije z klobukom brez oglavja, obuje črevlje brez podplatov ter obesil eno nogo čez osla, z drugo je pa šepal poleg njega. Tako pride do gradu, kjer dobi vrata

zaprta, pa brž potrka na nje. Grajšček se sam oglasi: Kdo je zunaj? »Tisti ki ga notri ni,« odreže se krojač. Grajšček je že po odgovoru spoznal kdo je ter je brž odprl. Ko vidi krojača kako je opravljen mu pravi: »No, no, si že dobro opravil; samo z današnjim odgovorom si zopet nekaj zaslužil, za kar ti petnajst palic prisodim, katere ti bo moj strežaj odštel.« Nato vkaže strežaju, naj ga pelje v klet. Tam naj mu da par kozarcev vina ter naj pri tem tudi obsodbo izvrši. Zapovedal je pa, da mu nikakor ne sme dati vina iz onega soda, katerega on sam pije, ampak le iz soda, kjer je vino za družino.

Krojač in strežaj gresta takoj v klet. Tukaj mu res natoči vina, kolikor ga je gospod vkažal ter mu potem vkaže vleči se na stol, da bi izpolnil še drugo povelje, kar je kazala že palica v hlapčevi pesti. Krojač pa se le obotavlja ter hoče po vsej sili pokusiti vino še iz gospodovega soda, česar mu pa seveda strežaj ni dovolil. Tako se pričakata nekaj časa, brez da bi kateri drugemu odjenjal. Krojač vidé, da z lepa nič ne opravi, skoči sam k sodu, ter pipo izdere. Strežaj naglo vzame krojaču pipo iz roke, ter luknjo pri sodu najprej z roko zamaši, da ne bi preveč vina odteklo. Ko je strežaj tako čepel pri sodu ter poskušal pipo nazaj vtakniti, pobere krojač palico, ki je bila za njega pripravljena ter začne z njo mazati po lepo nastavljenem delu strežajevega života. Grajšček zaslišavši, da palica že poje svojo pesem, ker misli, da to velja krojaču, hoče še podražiti strežaja, da bi bolje pritiskal, pa zavpije: »Le ga, le ga!« Krojač mu bolj potihoma odgovarja: »Saj ga, saj ga!« Ko se mu pa zdi, da je že oddal toliko batin, kolikor je bilo njemu namenjenih, in da je grajšček že v sobo odšel, kjer se ni več oglašil, izpusti palico. Videl je pa še predno sta v klet prišla, da ni dolgo časa kar so v tej hiši prešiče klali; visela sta še dva na pol raztelesena na zidu. Sname hitro pol prašiča raz kljuge ter hiti po stopnicah navzgor v vežo. Grajšček ga je dobro slišal v sobi kako je trdih korakov prisopihal v vežo ter zavpije nad njim: »No, ali si dobil dovolj? — »Da, da, zahvalim gospod, dobil sem komaj da nesem« odgovori krojač ter hiti naprej pretl grad, kjer dobi še svojega osla, na katerega sedaj prašiča naloži ter jo pobere proti domu. Strežaj je pa o vsem tem rad molčal, samo, da grajšček ni izvedel, ker potem bi jih bil mogoče še več dobil, kakor mu jih je krojač naložil.

Bahač.

Sem pravo naredil,
Oženil sem se.
In precej sem zvedel
Po čim je kofé.

Sem mirno prej živel
In žvižgal ko ptič,
Al zdaj sem osivel,
Veselja ni nič!

Sem rajal s prijatli
Tri cele noči;
Zdaj zlodej je v škatli,
Ki zmerom renči.

Se valjam po hiši,
Svetá mi je sram;
Pregnale še miši
Me bodo — pa kam?

Lovil sem prej bolhe
Se vedno redil;
Zdaj bodem le bolhe
Z baburo lovil!

Pečenko sem pekel,
In peval sto viž!
Oh kak' kem se spekel
Kar nosim ta križ!

Koj name zalaja,
Če le kaj povem;
Le aja popaja
Prepevati smem.

Za dar mi našteje
Po kebrčka dvá,
Sicer še ponoči
Miru mi ne dá.

To je miserere,
Da peče in žgé; —
Prezgodaj sem zvedel,
Po čim je kofé

„Klibčko“

Drobnemu pesniku.

Pegaž tvoj strašansko skače,
Trga pesniške ti hlače
Tukaj leta, tamkaj pleše,
Pa zdivja, da ogenj kreše;
Včasih rimo ti pobije,
Včasih stopice ti zvije,
Muza revna pa se kiše,
Iz očij si solze briše,
Ker jo delaš nevmrljivo,
Kronaš s slavo nevenljivo,

Silvester.

Barke slavnih Zabrdžanov.

(Narodno blago; priredil Silvester.)

XXVI.

Kadar pride priprost deželan po opravkih v mesto, rad si po možnosti več ali manj polne mošnje privošči kako pečenko in kako četrtinko vina. Tako je storil tudi jeden naših znancev, kateri je kot korenit Zabrdžan imel povrh še to nadlogo, da je bil grozno bahat. Iz poslednjega vzroka izbral si je bil tudi najimennitnejšo gostilno, katero je le mogel v mestu izvohati. Bilo je mnogo gospode navzoče, a to ni nikakor motilo našega Zabrdžana. Vsede se možato v kot in začne piti misleč si: »Jedel bodem pa to, kar bodem videl, da si gospoda v najmanjši posodi naroči. To je gotovo nabolj drago, pa gotovo najbolj imenitno«.

Res mu ni bilo dolgo čakati, kar prinese natočaj nekemu ne ravno preveč imenitnemu gospodu mesa in v majhni skledičici surovega hrena v kisu. — »he, gospod natočaj,« zakliče Zabrdžan, »prinesite mi tiste jedi, katero ima tam le oni gospod! Pa brez mesa celo skledo; že plačam, kolikor stane!« Pri teh besedah vdari po polni mošnji, da so srebernjaki kar zazveneli.

»Pa gospod oče, to je vendar hren in tega gotovo ne boste snedli celo skledo in še brez mesa!«

»E kaj!« vzsklikne Zabrdžan, ki ni poznal hrena, »toliko še vendar imam, da plačam polno skledo tiste jedi, mesa pa ne potrebujem ker ga itak vsak dan jem doma!«

Natočaj se nekoliko nasmeje, prizdigne rameni in gre v kuhinjo naročat — polno skledo hrena, Ko stoji skleda na mizi, ogleda si Zabrdžan bahato po gostih, zgrabi veliko žlico, zajame jo do vrha ter jo brž izprazni. Toda drugikrat že ni šla več v skledo, ampak debelo smijočemu se natočaj pred noge. Vsa navzoča gospoda začne se glasno hrohotati, ko gleda, kako lovi bahati Zabrdžan z rokami po zraku in se naposled zgrabi za nos, katerega si že v prihodnem trenutku z nožem odreže. Vse misli, da je možak zblaznel. Brž skoči jeden po zdravnika, da obveže ranjenea.

»Kaj pa ste vendar mislili, ko ste si šli nos odrezat?« vpraša ga zdravnik.

»Oh gospod,« odgovori Zabrdžan, mislil sem si, da je boljše, ako sem ob nos kakor pa ob glavo, katero mi je hotel prokl . . . hren raznesti!«

Nesrečni snubač.

Dolgočasen je ta samski stan
Kleparski mojster pravi sam
Večkrat že je pretehtaval,
V srečo svojem premišljeval.

Amorove so ga zadele pšice,
Oh te neusmiljene device;
Iskal pri njih zaman
Zdravila srčnih ran.

Zasnubil Johano, Haneto,
Maričko, Špelo in Meto.
Franco, Urško, Rezo.
Z vsako iskal je zvezo.

V Rovtah, Petkove al' v Žirih
Si ga videl že ob štirih,
Ko pod oknom ves medli
Dekle kliče, ko še spi.

Fant je res, da mu ni para,
Al nobena zanj ne mara.
Ena vendar ga še ljubi
Mojster naš jo pa ne snubi.

Ko bi revček to poznal
Gotovo bi se ne kesal;
Naj dolgo ne študira
Ni druga, Štekleva je Jera. —

Štekleva Jera in Brivčeva Meta
nevesti.

48 Oslov za 48 Kron.

Mestjan sreča kmetico, ko gre z oslom
v mesto.

— Mati kam ženete osla?
— V mesto grem ž njim
— A bi ga ne prodala?
— Zakaj pa ne? (ni vedela da se
on šali)
— Koliko bi zahtevala za njega?
— Osem in štirideset kron.
— To je prevelika cena, mi imamo
v mestu osem in štirideset oslov za osem
in štirideset kron. —

— Žena vsa huda požene: »Boter vi
se šalite kaa-li?«

Misli.

»Gorica« piše, da se jasni, goričani
ob »Soči« pa trdijo, da se temni, —

Kedo bi znal povedati, po čem je
»sloga« danes na Slovenskem?

Goriška karjola je objavila v pre-
vodu celo odprto pismo And. Gaberščka.
»Gorica« častita obema. »Brivec« častita
pa vsemu trema.

Trgovinski minister je neka obljubil,
da odpravi vinsko klavzulo z Italijo; to
se zna zgoditi; a da odpravi tudi italijan-
sko vino iz Avstrije to ni verjetno, ker
isto preradi srkajo posebno kranjski — pa
tudi tržaški pijanci.

Slovenci so res čudna veja na slovan-
skem drevesu: leto za letom jih razjeda
červ nesloge a še so živi; ako pojde pa
še dolgo tako »lušno« naprej, kakor
gre zdaj na Goriškem potem...

Med »Gorico« in »Sočo« se knje
nov leksikon. — Bratje le tako naprej! —
to je tudi napredek?

Tržaška vlada vidi v Trstu dve ire-
denti: italijansko nedolžno in slovansko
nevarno. Človek, ko to čuje in pozna tr-
žaško obnebjje — mu je res žal, da ni tako
— in da ni bilo res že davno tako. Tr-
žaški Slovenci smo se s svojim ponižnim
iredentizmom klanjali in božali roko, ki
nas je tepla, prezirala, zaničevala. —
Koncem vseh koncev, ako nas imajo res
za take potem še nekaj veljamo — go-
tovo več, nego bi bili sami klečeplazci. —
To ne bodemo nikdar več!

Nekdaj je veljal pręgovor: kolikor
jezikov znaš, toliko ljudij veljaš. Danes pa
velja v Avstriji in posebno na Primor-
nasprotni rek: samo da znaš laško pa si
za vsako rabo (seveda pri kosilu).

Nepravi poklic.

Na svetu veliko je takih »madam«
Za koje vse skupaj vinarija ne dam:
Le jezik je dober, za nič so roke,
Vrh trupla pa vladajo — votle glave.
Razumejo več še kot božja modrost,
Ksantipa jim pravi je vzgled za krotkost,
Povsod jih že najdeš, kjer treba jih ni,
Le dom in kuhinja jih nič ne skrbi,
Saj žene bi rade, kar moči pa ni,
Da mož naj celo še — otroke rodi!

Silvester.

Zopet je Slovan žrtva.

(Glej sliko).

Dragi prijatelj, ali razumeš današnjo Brivčevo sliko. Težko. Ta slika ti prcdočuje zadnji udarec, ki je zadal naše brate Čehe. Vidiš, onega nemško-židovskega kozla, glej, njemu v zadoščenje hoče žrtvovati stari nemški oče — večni hofrat zagrizen Nemeec — nedolžnega slovanskega mladeniča — oziroma jezikovne naredbe, ki so dovolile tudi Čehom nekaj pravic. Avstrijski genius, angelj miru in pravice beži in si zakriva obraz nad nečuvenim zločinom.

Mi smo prepričani, da Slovani preživé te avstrijske hofrate in da si gotovo pribore svoje pravice, da bodo enakopravni živeli in napredovali v blagor domovini in slovanskega naroda.

Škof Lodi (umrl 1846.)

Za časa Ferdinanda je škofoval v Vidmu na Laškem imeniten škof imenom Lodi. V tistih časih in gotovi tudi še prej, so dobivali konikate ali korarska mesta samo sinovi baronov, baronetov in grofov. Može so bili sicer silno bogati in imenitni a ravno tako nevedni. Nekega dne imenuje škof Lodi v kapitel nekega mlinarja za kanonika. Ko to stari in mladi korarji zvedo so bili iz sebe.

Takoj skličejo kapitel ter sklenejo iti in corpore pred škofa, da uložijo slovesni protest proti mlinarju. Pred škofom se pritožujejo, da to ne gre, da se ni še nikdar slišalo ne v Rimu, ne v Milanu, ne v Vidmu, do bi bil kedaj imenovan kanonikom mlinar. — Prosimo, da se ga odstrani, mi nočamo sedeti v mlinarjevi družbi.

Škof Lodi je mirno poslušal grozne tožbe o mlinarju in o krivici, ki se videmskemu kapitelju godi. Ko so vsi končali jih potolaži: »Le mirni bodite; saj med tolikimi osli je bilo treba enega mlinarja«.

Ravno isti škof Lodi, si je bil namenil zidati v Vidmu konvikt za mladeniče, ki se hočejo posvetiti duhovskemu stanu. Ker vladika ni imel dovolj denarja, a ker je vedel, da je njegov kapitel bogat, pokliče nekega dne vse korarje, ter jih prosi naj mu posodijo toliko denarja, da sezida konvikt. Korarji so prinesli denar in ga položili pred škofa na mizo. Lodi se korarjem prav prijazno zahvali za denar,

vrniti vam ga tako ne bo treba je rekel, saj bo za vaš konvikt. Ali so bili vsi kanoniki zadovoljni tega ne pove kronika.

Izpred sodnije.

Sodnik: Gospod D. tukaj vas toži gosp. M., da ste po notarski pogodbi z dne 32./13./1899 radi zamujenih del zapadli 30 gld. globe, priznate to?

D.: Gospod sodnik, to mi je nemogoče, ker je bilo slabo vreme nisem mogel zvršiti.

Sod.: Kaj pravite vi M. na to?

M.: Gospod sodnik kakor vam znano, je bilo iste mesee prav ugodno vreme in v klub temu ni hotel, če tudi sem mu ravno po obroku še 15 dnij določil samo, da se izvrši delo.

Sod.: Toraj na podlagi notarske pogodbe imate g. D. plačati gospodu M. toženo svoto in sodnijske stroške v 14. dneh.

D. Prosim gospod sodnik vsemu je kriv denar, da nisem mogel dokončati delo.

Sod.: Vas že toliko poznam, da je to samo slep izgovor.

D.: Prosim g. sodnik, jaz sem bil isti čas bolan, ko sem pogodbo podpisal.

Sod.: Zakaj pa da ste jo podpisali?

D.: Pogodbo sem nesel mojej soprogi in in hčerki pokazat v »Villa Loiska« in one so mi rekle, da je prav dobro napravljena.

Sod.: Dosti je tega, razsodbo ste čuli. Drugikrat pa mi ne hodite s takimi plesnimi izgovori. Vi imate nemara vedno influenco, pomilujem ali ta vas ne reši vsake zadrege. —

Na grobeh.

Hier ruhet sanft in Frieden...

Tukaj počiva v miru...

Qui riposa in santa pace...

Glej kako počivata Nemeec in Italijan na levi in desni slovanskega groba.

Nemeec povej ali imaš dovolj prostora: ti ki si hotel v življenju podjarmiti lastnega sosedu Slovana; povej kakšen je pa zdaj tvoj državni jezik. Ali se še boriš za vse zveličavno nemško Statspraho. —

Ali ti rojijo še po glavi pruske pikeltaube. — Povej ali se še veseliš kadar očeta rezervista zaradi nedolžnega »tukaj« obdrže par dnij v zaporu. — Nemški brat oglasi se, ali še upiješ: Heil Bismark, nieder mit Baden! — Ali se ti je umirila vroča

politična žila. — Glej zraven tebe leži Slovan, zaničevani Slovenec. Prosi ga odpuščenje!

Glas iz groba: Wir ruhen im Frieden. —

Kaj pa ti »amico del dolee« šče. Kako se ti kaj godi v družbi s tistim Slovincem, ki poleg tebe diha. — Ali ga tudi zdaj še nazivaš s tvojim kulturnim imenom: ščavo! — Povej mi ali se še ti sline cedijo po Italiji iredenti. — Ali si pozabil že na tvojega »Piccola«. — Prosi, prosi sosedu, da ti odpusti!

Glas: Dormiamo in pace!

Prijatelj, sorodni brat, ali zdaj uživaš pravice, katere si v Avstriji zastoj iskal, povej?

Glas: Tukaj smo vsi enakopravni, hvala Bogu. —

Odmev iz Logatca

Po odhodu vojakov.

Mieika:

Kaj ti meniš Rezka moja,
Si tudi ti kaj žalostna?
Men' seree ne da pokoja,
Vedno sem zamišljena.

Rezika:

Dobro vem kaj tebe peče,
Men' se glih tako godi;
Šocelj pisati mi neče;
To tud' mene res boli.

Mieika:

Moj mi takrat je obljubil,
Da mi pisal bo večkrat;
Pa naslov je gvišuo zgubil,
In ne ve mi kam pisat.

Rezika:

Njega morem poiskati
Naj še tako daleč bo,
Tje prot morju se podati,
Da le tu me več ne bo.

Mieika:

Tu mi ni več za prestati
Sree mi miru ne dà
Ljubček moj ti dragi, zlati
Kje si ti, oj kje doma!

Logaški fant:

Taka naša so dekleta
Za tuje fante bolj uneta:
Vojakom vse verujejo.
Donučče fante zaničujejo. —

„Dve zvezdi“

Iz zelenega Štajerja.

Celje: Bismarek je brzojavil dr. Stepischneggu zahvalo za Biz-markov plač. »Kadar Vas nebeški Mihal pokliče, Vam že priskrbim majhen stoliček v nemških nebesih«. — Otto. B.

Zadnji čas vlada med nemškimi Celjani neka posebna groznica. Kdor zbolí ga obsodijo v temno klet na vodo in črni kruh. Junaški celjski hajlači so vsled tega bolni samega strahu. —

Brežice: Notar Wiertaler je dal po vsih kotih nabiti čuden oklic: »Nekaj časa se je v moji pisarni toliko pajkov zaleglo, da se je bati, da bodo, ne samo stene, mize in omare, ampak tudi mene v pajčevino zapredle. Priporočam se za slovenske metle, ker le te me še zamorejo rešiti«. — Naši tržani so že tako pametni, da ne bodo lačne nemške pajke pometali.

Konjice: Gospod Zoff je pohvalil našega župana, ker samo slovensko uraduje? Jeli to verjetno, da bi se Zoff in slovenski jezik sprijaznila. — Nikdar! —

Priporočili bi še enega našim domačinom, in ta bi bil tisti — slavni mizarški hrast, mizar Artisch, ki je poskušal svojo tajepohrusten — mišjo moč na sivolasem starčku Kovaču iz Freš.

Priporočamo tega mizarja, posebno onim družinam, ki imajo še kaj starih ljudi pri hiši. —

Žalec: Novomineralne nemške krofe delujoče vodo so našli v Kukačevi pivarni. Nekaj steklenic so poslali znanemu Wolfu na Dunaj; ako se ga krof loti — bode sreča zanj, ker mu ne bode mogoče več tako upiti v parlamentu. Da bi mu teknila! —

Dragi Brivec, kaj bi veljalo, obriti vse naše kosmatine, ki so skoraj že spletnili v nemškem želodu, pa še vsejedno nam delajo zgago na lastnej zemlji.

Krvav.

Med razbojniki.

Kmet leži na smrtni postelji, a če tudi se je spovedal in prijel sv. Olje ne more umreti.

Pokliče sina: Ljubi Janez ako hočeš, da mirno umrjem pojdi po mlinarja in žnidarja.

Poklicana prideta. Mlinar se vsede na levo žnidar na desno stran umirajočega. Oba pričakujeta kaj bode. »Zdaj lahko umrjem kakor Križani med obema razbojnikoma«, izreče, kmet se nasmehe in zdihne dušo.

Dopisi.

Iz spodnje okolice. Dragi Brivec! Po vseh kotih in luknjah so te videli, samo v naš Rojan tako redko zahajaš.

Priporočam ti, da brez odloga pritečeš k nam, ker tu je strašanskega dela.

Predno pa prideš, ti hočem jaz pot ugledati ter dati nekak »kažipot«, da se boš vedel ravnati in kam se podati; prinesti pa moraš (to pa ti naprej povem) presneto nabrušenè britve in škarje, ker tu so taki zaraščeni »kosmatineci« da je groza. Kadar prideš v Rojan, ustavi se tam pred cerkvijo tam dobiš (no za tega ne trebaš britve) »golobradea«, kateri sliši na ime »nonocolo«. Ta ti nima družega dela, kakor tam pred cerkvijo zjale prodajati in kadar slučajno vidi, da katera naših deklet čita »Edinost«. Tega »frkolaca« ti priporočam, ker pa nima brade mu pa ušesa pošlataj.

Ko prideš k 12. murvam moraš se javiti pri varuhu rojanskem. Vedi, da nobeden ne gre mimo rečenega varuha (ali bolje rečeno varuhinje), da ne bi vsakega obirali, s tisto blaženo italijanščino; pa kako jo govorijo, prav »šotoškanjo«. Ti pa se ne boj, ker vjesti te ne more, ker je brez zob; to pa sem hotel samo mimogredé.

Dalje in više ko prideš v hrib lepše zabave dobiš kadar prisopihaš v dobroznano vas Piščanci, kjer je posebno sedaj »fletno« pri novem vinu. — Mogoče ti je že znano, da so pred kratkim ustanovili italijansko pevsko društvo z imenom »society dei Meloni«. To ime so mu dali zato, ker pravijo, da oni hočejo držati z mestom Trstom in ne z Ljubljano. Izgovarjajo se tudi »ako jim slučajno kdo očita, da pojejo italijansko, ker jim gre več od rok kakor slovenko. Tukaj boš slišal take, da se ti bodo lasje ježili kakor n. p. »eo, ara lá ehe bašo že noštro Matevž e Nine de klobasa; ara, e po Piero de Peraci itd. Tukaj dragi Brivec imaš presneto veliko dela, škarje in britve morajo prav fanj ostre za te kosmatince.

Sploh pa tudi rojanska dekleta ti priporočam, za teh seveda ni treba britev in škarij, samo v tvoj list bi bilo dobro, da bi jih malo popisal, ker pravijo, da jih je sram, ako bi se oblačile v narodno nošo, kakor se je zgodilo o zadnji slavnosti »Zarje«. (Ko bi dekleta vedile, kako so ljubke v narodni noši, bi se nikdar ne branile. Op. stav.)

Bi imel še veliko ti popisati, pa za danes naj bo zadosti; v eno prihodnjih

številki ti hočem še kaj sporočiti, ako ne bi dotlej prišel k nam.

„Domače solnce“.

Pazin. Da bi prišla še tako huda filoksera čez laške vinograde bi Italjani ne tugovali tako, kakor o hrvatskem gimnaziju v Istri. Tržaški Inpertinente piše z željo o tem zavodu; ker mu ostajajo v goltanci vsi oni hrvatski dečki, ki so prišli iz kmečkih družin na Pazinsko gimnazijo. On misli, da vsa ta mladina bode en dan brezpotrebna četa izobražencev, ki ne dobi kruha v laški Istri. Revče ne vé (sicer pa dobro vé), da ravno to mladino čaka najlepša naloga stopiti v bran zanemarjene zaničevane domovine. Dobro vé, da iz te hrvatske gimnazije bodo izhajali slovanski hajduki, ki bodo z uma bistrim mečem branili svoje ognjišče, svoj rod. — Italjanski krivičez toči krvave — a mačje solze, ker vidi, da je gimnazija »un fatto compiuto del conte Thun«. In da je gimnaziju zagotovljeno življenje, ker ne bode samo vlada ampak tudi slovanski rodoljubi polagali »darove« na pazinski žrtvenik v spas tužnega zdravja istrskega naroda.

Iz Šempaske doline. Nedavno je razsajal po vsej županiji strašen vihar. Povzročila ga je modrost in častihlepnost šior Blaža. Hotel je na vsaki način biti županiji za krmilarja. In posrečilo se mu je, upreči v občinski voz dva ključarja, dva zidarja, enega tesarja, in on sam se je usedel na kozla ter vihti bič in vpije na vse grlo: gii, gout, bistagor, eeee bistagor! V vozu pa sedijo trije stebri oseške občine, katere ni zamogel najhujši vihar prodreti, in tiščijo voz tako, da vse kričanje in vihtenje nič ne pomaga, da bi še neizkušeni Blaževi konjički spravili voz naprej.

Radovedni smo kako bodo vozili.

Tébi.

Sreč je Tvoje — kamen?
Pisati nočeš več? —
Bog daj Ti tisoč sreč
Na tvojih potih! — Amen!..

Moj list si mi vrnila —
Morda Ti bo še žal:
Jaz bodem v grobu spal,
Ti pa se boš solzila...

Da dráže*) se ljubèi,
Prégovor sam veli;
Ker znaš to dobro Ti;
Čemu li me zavreči?!...

Nezván,

(a Tebi — znan!..)

*) Dráže-drážijo. Takó govore Brkini!

Mirodilnica (drogerija) B. Poniz v Gorici

Tržna ulica v poslopju okrož. sodišča

Po zmernih cenah nudimo fino blago, i. s. suhe in oljnate barve pokosti (lake), zamazko (kit), klej, čopiče, razne krede, cement, zamaške, gobe, milo, sveče, petrolej, čevi iz kavčuka, mineralne vode, cedi (gume) kirurško opravo, pogačo za pse, parfumerije itd.

D. Zadnik - Trst

Via Nuova št. 28

Trgovina z najboljšim manufakturnim blagom.

Udobiva se najboljša Kotonina bela in rujava za razno možko in žensko perilo. Moderci najnovejšega kroja.

Forštanji v najnovejšem risanju. Pleti (šjali) v raznih modernih barvah, Udobivajo se dežniki in raznovrstna drobnarija spadajoča v krojaško stroko.

Ovratniki in ovratnice nove mode.

Izdelujejo se možke obleke po meri.

Uzorec na deželo se pošiljajo zastoj in blago poštnine prosto.

Za mnogobrojen obisk priporoča se udano

D. Zadnik

Trst, Via Nuova št. 28.

Tržaška posojilnica in hranilnica

registrovana zadruga z omejenim poroštvom, edini in prvi slovenski denarni zavod v Trstu
Ulica S. Francesco št. 2.

sprejema hranilne uloge in obrestuje 4%. Toliko ne plačuje v Trstu noben denarni zavod.

Rentni davek od vlog plačuje zavod in ne vlagatelj. Obresti se vsako leto kapitalu pripisujejo, da teki, obresti od obresti, tudi če dotičnik ne prinese knjžice.

Vloženega je bilo leta	1892 gld.	17.663.76
"	1893 "	38.245.13
"	1894 "	49.741.66
"	1895 "	88.644.52
"	1896 "	125.448.27
"	1897 "	164.907.79
"	1898 "	261.424.45

Skupni promet od 1892-1898 gl. 3.212.095 10

Pri slovenski tržaški posojilnici in hranilnici se denar podvoji 6krat prej kakor pri drugih hranilnicah.

„Slavisches Echo“ izhaja 1., 10. in 20. dan v mesecu in stane na leto 5 gld. — V Trstu ga prodaja tobakarna Lavrenčič, v Ljubljani bukvarna Schwentner po 14 nvč.

Casopis vestno zasleduje slovensko gibanje in temeljito razpravlja najvažnejša dnevna politična vprašanja. Noben slovenski politikar ne bi smel biti brez tega lista.

Kedor daruje noviče za družbo sv. Cirila in Metoda

pomaga rešiti našo slovensko mladino iz laških in nemških krempelj.

Slovenke pozor!

Kupujte vedno od svojih!

Marija Čokelj Vam priporoča svojo bogato založeno prodajalnico na Korzu št. 8. v kateri dobite po primerni ceni raznovrstno žensko in možko perilo, narejene obleke za gospe in otroke ter razne druge potrebščine za gospe in gospode. Potrežba je točna cene nizke.

Vpoštevajte cenjene Slovenke ta oglas ter kupujte pri domačinih!

NOVAK MIHA

trgovec

ulica S. Catarina št. 9. - TRST - ulica S. Catarina št. 9.
(Nad 30 let stara firma).

Razpošilja razna olja, kavo, riž, južno sadje, jestvine in kolonijalno blago. Pošilja se na debelo in drobno.

Pošiljatve samo na povzetje, posode ostanejo na račun firme odjemalca pa pogodbi. — Blago, katero ne vgaaja, se vzame nazaj.

Cena olju je od 28 nvč., do 72 nvč.

Kave dobite: Ceylon, Domingo, Guatemala, Jamaika, Moka, Java, Portorico, Perl, Victoria, Rio in Santos.

Priporoča svojo bogato zalogo vsem stanovom: duhovnikom, učiteljem in uradnikom.

udani

Novak Miha.

Usojam si slav. občinstvu naznaniti, da prevzamem in izvršujem točno naročila na

kavo, čaj, olje, riž, makerone, delikatese,
sadje, ribe, vina itd.

Pošiljatve v oмотih po 5 kg. oddajam po pošti, one od 30 kg. naprej pa po železnici s povzetjem.

Take pošiljatve se izplačajo vsakomur, posebno p. n. gg. krēmarmem, družinam in onim, ki rabijo za dom različne jestvine ali želé o raznih prilikah nabaviti si specialitete, katerih se na deželi ne dobi, ali pa le zelo drago, n. pr. morske ribe, in raje, sveže sadje, fino olje, itd.

Glavni moj namen je razpošiljati dobro blago in po nizki cení.

Cenike dopošljem radovoljno in brezplačno.

Za p. n. gg. trgovec imam poseben cenik in zamoren dajati blagó po tako nizkem kupu, da se ne bojim konkurence.

Tudi sprejemam zastopstva in vsakojaka posredovanja.

Z odličnim spoštovanjem

ERNEST PEGAN

Trst, ulica S. Francesco št. 6.

Pozor!

„BRIVČEV KOLEDAR“

Pozor!

za leto 1900 izide v Trstu meseca novembra.

Cena 30 nvč.

„Brivčev koledar“ bo morda najinteresantnejši vseh koledarjev, kar se jih bo še tiskalo v tem umirajočem stoletju.

„Brivčev koledar“ bo ilustrovan in šaljiv. Šaljivega gradiva prinese najmanj za eno celo leto. Oziral se bode na vse stanove. Trgovci in obrtniki lahko tiskajo svoje oglase v njem z uspehom.

Naročnino in vplačila za oglase sprajema upravištvo „Brivea“.

Da bode vsebina „Brivčevega koledarja“ bolj interesantna razpisujemo sledeče nagrade:

1. Za najboljšo humoresko od 3 do 6 pisanih pol oktav: 10 do 20 kron.
2. Za najboljši „dovtip“: eno leto „Brivca“ ali rusko-slov. slovar.
3. Za najboljšo „šaljivo pesem“: Cankarjeve vinjete.

Gradivo se pošlje najpozneje do 1. novembra, pod kuverto; posebej pa ime z naslovom poslanega gradiva.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Gostilna Fran Potočnik

ulica Ireneo st. 1. - TRST - ulica Ireneo št.1.

Toči pravo domače istrijsko, dalmatinsko in belo vipavsko vino, Steinfelsko vedno zveže pivo. Gosta se vsak čas postreže z gorko ali mrzlo jedjo. Vse čedno in zdravo. Postrežba točna. Odprto vedno do polnoči.

Za obilni obisk se priporoča

udani

Fran Potočnik

gostilničar.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Edino pravi

Paglianov sirup

kri očiščajoč.

Ni jeden tolikih posnemalcev in ponarejevalcev Paglianovega sirupa, se ni nikdar upal tajiti, da iznajditelj istega ne bi bil prof. Girolamo Pagliano — ustanovitelj trdke v Florencij, že leta 1838 — katera sama poseduje izvorni proces tega izdelak, kateri je prešel po postavnem pravu dedinstva, in je samo ona v položaju ponuditi, kakov tudi ponuja deset tisoč lir vsakemu bi zamogel protestirati proti temu pravu in dokazati nasprotno.

To naj zadostuje, da bodo odjemalci smatrali nespristen vsak drugi, ki ne bi prišel iz edine fabrike prof. Girolamo Pagliano iz Florencije ulica Pandolfini 18. Lastna hiša. Tudi naj se pazi, da vsaka steklenica ali škatljica mora imeti od fabrike depozitirav pečat, ki ima obris v modri barvi privlečen z črnim zategnjenim podpisom.

Girolamo Pagliano
Schutzmarke.

Vsi drugi pečati so ponarejeni.

ČUDEN FRAN

urar

Glavni trg. - LJUBLJANA - Glavni trg.

Priporoča ure, zlatanino, kolesa, šivalne stroje. Najnižje cene. — Najfinejša Štiria kolesa in več drugih vrst koles.

☛ Ceniki na razpolago. ☛

„SLOVENKA“ Leposlovni list za ženske izhaja v Trstu dvakrat v mesecu.

Prinaša razno gradivo za ženski svet; posebno pripovedi, pesmi in razne podučne nasvete za matere in hčerke. — Za vse leto velja 6 kron. Naslov: Upravništvo „Slovenke“ — Trst.

EDINO PRAVI PALIANOV SIRUP

ki čišči kri

OPOMIN v interesu lastnega zdravlja.

Pravi Paglianov sirup, ki čisti kri, je edino oni iznajden po prof. Girolamo Pagliano iz Florencije (ne od Ernesta ali drugih Paglianov. Ernest Pagliano iz Napolja skuša drznostjo slepariti občinstvo, češ da je njega sirup pravi. Ali to ni res. Da je Ernestov sirup res njegov to ne tajimo, ali da ni od iznajditelja to trdimo.

Tvrda Girolamo Pagliano v Florencij, ponudi 10 tisoč lir vsakemu, ki bi upal dokazati nasprotno, kar pa Ernest nemore.

Opozarjamo Vas na edino trdko Girolamo Pagliano v Florencij, Via Pandolfini 18. Vsaka steklenica ali škatljica nosi položeno marko: — na svitlo modrem polju — črno in raztegnjeno trdko Girolamo Pagliano. (To je glavni znak.) Zdaj ste razumeli.

GOSTILNA

v ulica Conti

(za Holtom).

Javljam slav. občinstvu, da v moji gostilni dobi vsak mojih gostov dobro

črno istrsko in dalmatinsko, belo vipavsko vino.

Točim tudi vedno sveže Dreherjevo pivo v sodčkih in buteljkah.

Lačni želodec dobi v kuhinji potrebna jedila. — Imam tudi prostor za kegljanje.

Priporoča se udani

Mihovil Ribarič.

Slovenska gostilna

„PRI PETELINU“

v Trstu

sprejme vsakega lačnega in utrujenega gosta ter ga pogosti z jedjo in pijačo, da bude zadovoljen.

Gospodar gostilne

ANTON VODOPIVEC

je preskrbel svojim gostom hladnega, vedno svežega piva, vina belega in črnega vipavskega in butiljkam. Prijazna gospodinja pa Vas postreže z tečnim zajuterkom, kosilom, večerjo.

Da boljše ustrezem svojim cenj. gostom, posebno pa trudnemu popotniku, napravil sem tudi spalnice z mehkiimi in čednimi posteljami, katere oddajam svojim gostom v prenočišče. — Cena je zmerna.

Vse prav čedno zdravo in ceno.

Popotnik, ko prideš v Trst, ozri se na krasno tablo:

☛ „PRI PETELINU“ ☛
Ulica Ghega šte. 7.

Prodajalnica jestvin

Vekoslav Pečenko

ulica Commerciale 11.

Podružnica ravnotam št. 6.

Našim slov. gospodinjam, hišnim in drugim, katere stanujejo v obližji moje prodajalnice naznanjam, da se v moji zalogi dobé vse potrebne jestvine za katero si bodi družino: kava, olje, riž, sir, makaroni, fižol, moka, sveče, frank itd.

Vse po primerni ceni samo dobro in zdravo blago.

Pošilja tudi na željo.

Z obilni obisk se priporoča

udani

Vekoslav Pečenko,

trgovec.

Svoji k Svojim!

Podpisani priporoča slovenskemu občinstvu bogato založeno pekarijo. — Postreže vsaki čas s zvežim kruhom: prodajalce, krčmarje in odjemalce na debelo s primernim obitkom. Kruh se prinaša na zahtevo na dom. Prodaja se vseh vrst moke — domače pečivo — sladkarije in pristno domače maslo. — Sprejema v peko domači kruh; vse po nizkih cenah. Pekarija je v

☛ ulici Stadion št. 20. ☛

odprta je od 5. ure zjutraj do 10. zvečer. Priporoča se udani

Jakob Perhave,
lastnik.

